

Posouzení rigorózní práce

Mgr. Jakuba Handrlícy

Veřejnoprávní omezení vlastnického práva a tzv. legální věcná břemena

Předložená práce řeší problém legálních věcných břemen, studovaný často především z civilistického hlediska, v rámci dualistického pojetí právního systému – jak napovídá už vymezení hlavního institutu - veřejnoprávní omezení vlastnického práva.

Je zajisté obtížné jednoznačně odpovědět na to, zda řada legislativně nedořešených problémů, na něž práce zejména v českém právním kontextu výstižně poukazuje, koření v ortodoxním chápání dualismu soukromého a veřejného práva. Pokud bychom se vydali po cestě překlenutí tohoto dualismu, nemohli bychom přehlédnout, že judikatura z posledního desetiletí vykopala na tomto poli hluboký příkop.

Je třeba ocenit, že se autor pohybuje na tomto tenkém ledě s patrnou elegancí. Hezky je to vyjádřeno v závěrech na str. 142 - o zákonných věcných břemenech se lze vyjádřit tak, *že jejich právní úprava je speciálního (veřejnoprávního) charakteru*, což však nic nemění na tom, *že mají vedle převládajícího veřejnoprávního i soukromoprávní aspekt*. Lze jen souhlasit s autorem, že „praktická aplikace této koncepce se zatím pohybuje spíše v rovině spekulací“.

Bohužel ne všechny vývody jsou takto zřejmé. Na str. 86 například čteme, že směrnice č. 2002/21/ES požaduje, *„aby členské státy Společenství zajistili, aby příslušný orgán při posuzování žádosti o udělení práv na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku, nad nebo pod ním, podniku oprávněnému zajišťovat veřejné komunikační sítě, nebo žádosti o udělení práv na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku, nad nebo pod ním, podniku oprávněnému zajišťovat neveřejné sítě elektronických komunikací, postupoval podle následujících zásad: orgán má jednat na základě průhledných a veřejně přístupných postupů uplatňovaných bez diskriminace a neprodleně a dodržovat zásady průhlednosti a nediskriminace při spojování podmínek s jakýmkoli takovými právy“*. I když pomíjím čistě pravopisnou a stylistickou úroveň citovaného textu, zdá se mi, že jde o nesrozumitelné ustanovení, o němž bych váhal tvrdit, že mu „odpovídala konstrukce v § 91 odst. 3 starého telekomunikačního zákona“.

Celkově práci hodnotím jako zdařilou a **doporučuji ji k obhajobě**. Při obhajobě by bylo podle mého názoru vhodné věnovat se podrobněji vysvětlení otázky, zda existuje ve správním právu **obecná** úprava omezení vlastnického práva ve vztahu k institutu věcného břemene.

18. února 2006

Doc. JUDr. Richard Pomahač